

A tiltott emlékezés és következményei

émi túlzással azt is mondhatnánk, hogy az élet folyamatosan az emlékezet ke-
reteiben létezik. Hiszen a konkrét, jelen létezés mindig a múlt örökségéből
táplálkozik – anyagilag, nyelviileg, szimbolikusan stb. Ha az emlékezetet mestersé-
gesen és erőszakosan gátolják, akkor az megroppantja a személyiséget s a közössé-
get, hiszen az emberek nem tudják tisztázni a legfontosabbat, azt hogy kik ők, és
mi a cél, az irány, a létezés értelme. A pusztán állati szintű konkrét szükségletki-
elégítés ugyanis az embernek kevés. Még a legprimitívebb lelkek is többre vágy-
nak, amely az ő szintjükön is szükséges (ön)igazolás egyben. Enélkül csak érzéki
jellegű s előbb-utóbb kiégéshez vezető „menekülések” vannak, amelyek nem jelen-
tenek mást, mint az állati jellegű, kellemesség (= sikeresség) folytonos kergetését.

1956 szabadságharca a valóságban – szinte minden „pozitív” résztvevő szerint
is! – csoda volt. Az emberi reménytelenség realitásában az ember és közösség
„jobbik oldalának” a felvillanása! S tegyük hozzá, hogy mindez a ritkán megmu-
tatkozó *abszolút gonosszal szemben* történt. Ezt még az akkori abszolút gonosz mai
örökösei sem tudják tagadni!

1956 egy sokszorosan letiport nép felkelése volt, szinte öntudatlan bátorsággal
– ha a nemzetközi erőviszonybeli realitásokat nézzük! Nem világmegváltó forrada-
lom volt ez – amelyre e sorok szerzője szerint soha szükség sincs, mert *emberileg*
lehetetlen a világ „megváltása” –, hanem egy mély, egzisztenciális erkölcsi rend
felhorgadása jogosítatlan és legitimálatlan gazemberek ellen! Ezt az ítéletet akkor
is ki kell mondani, ha a történetírás finnyásai és sok mai „hivatalos” képviselője
– nem véletlenül, nagyrészt érdekből – ettől sokszor ódzkodik. Nem is annyira
'56 miatt, hanem a „győztes” Kádárhoz való későbbi viszonyuk, illetve a „haladás”
ma is érvényes, hamis szempontjai miatt.

1956 ugyanolyan volt, mint a „reakciós” vendeé-i felkelés a „nagy francia for-
radalom” ellen (vagy mint az antibolsevista kronstadti matrózlázadás), amikor
a rongyos „nép”, a valódi nép a „nép nevében” „modernizáló” és *természetesen*
terrort gyakorló „forradalmárok” ellen azzal a jelszóval indult élethalál harcba,
hogy „vesszen a nép!” Itt nálunk akkor a „néphatalom”.

1956-ban elveszett pillanatokon belül az a „néphatalom” amely hitvány helytar-
tók primitív diktatúrája volt! Olyan emberek idegen érdekeket szolgáló uralma,
amely kiszolgáltatottságot, terrort, éhséget hozott még azokra is, akiknek nevében
uralkodott, s akik egy ideig talán elhitték azt, hogy a sztálinizmus az ő „uralmuk”.
A baj ma csak az, hogy ennek a „modernizáló” rendszernek az örökösei uralkod-
nak ismét. Immár az általuk naponként lejáratosított jelző nélküli „demokrácia” nevé-

ben. De nem a „nép” többségének javára. A nép ismét csak a jövő csodálatos társadalma jegyében szűkölködik.

1956 emléke, mint átkos „ellenforradalomé”, zömében megnyomorított és tönkretett képviselőivel egyetemben, évtizedekre a perifériára szorult. „Komoly” ember nálunk legfeljebb a „sajnálatos” jelzőig jutva jelezte, hogy az egykor hivatalosan „erőcseléknek” nevezett elődeit nem tekinti egyértelműen „bűnözőnek”. Akikkel szemben aztán persze az aczéli „elit” kádárizmusa – szerinte – modernizáló és egyre inkább „európai” színvonalat képviselt. S képvisel folytatólagosan állítólag ma is egy zavaros miniszterelnök zászlói alatt. Aki természetesen, már a primitív „proli” Kádár János szociális szempontjait sem érti, de egykori pragmatikusan „szakszerű” képviselőit a demokrácia érdemérmeivel kitünteti!

1956 történelmi létének legnagyobb jelentőségét az adja – Nagy Imre valóban vitathatatlan kommunistasága ellenére –, hogy cáfolja mindazt, ami egy nép jelentős részének anyagi korrumpálása után kádárizmusként s ma annak „szocialista” örökségeként létezik! Cáfolja, mert *1956-ban sokfélélt akartak ugyan az emberek, de egyet, a kommunizmust s annak semmiféle egyenes ági mutációját nem akarták.* A sokuk elképzelése szerinti „szocializmus” ugyanis a valódi, kisembervédő nyugati szociáldemokrácia volt, de semmiképpen nem a kádári proletárdiktatúra vagy a mai korlátlan szabadpiaci kapitalizmus „szociáldemokráciája”.

De 1956-ban pár nap után belefojtották az emberekbe a szót, és kibontakozott az a „szocialista demokrácia”, amely – ha a szavak valódi értelmét nézzük – egyik tartalomnak sem felelt meg. S amelyben egy meghamisított történelemmel (emlékezettel) s egy velejéig hazug, óriási költségekkel működtetett propagandával, s az úgynevezett életszínvonal-politikával elkezdődött a magyarság hatékony erkölcsi, értékbeli redukálása, önmagából való kivetkőztetése. Egy olyan zsigeri társadalom kiépítése, amelyben az egyén semmire nem tekintő érvényesülése („önmegvalósítása”) és „boldogulása” lett a szempont. Közösség és érték (hit, hazafiság, erkölcs) jórészt száműzve lett egy olyan országban, amely a történelmi elődök tömeges „idealista” áldozatai nélkül már nem volna. Még a lenézett szomszédos diktatúrák nacionálbolsevizmusában is – torz módon – több közösségiség és érték őrződött meg, mint az aczéli-kádári Magyarországon.

Mert 1956-ban ezek fordultak szembe egy primitív utópia hitvány képviselőivel, s erre akkor sem volt bocsánat a hatalomba beleszédült „szerény” kádárizmusban, ha az idő múlásával egyre világosabbak lettek a közösségek szétverésének, az értékek üldözésének s a hazugságok közéleti monopóliumának katasztrofális következményei (munkamorálban, demográfiában, szenvedélybetegségekben, közönyben stb.). Az pedig, hogy a kádári Magyarország – zömében kiszolgáló médiájának segítségével – gyorsabban kezdte követni a szintén „haladólag” értégmentessé züllő nyugati társadalmak tendenciáit, ismét csak a pusztítás következményeit súlyosbította!

1956 tehát erkölcsi, értékbeli forradalom volt, örökségének, emlékezetének irtása, meghamisítása ezért már önmagában is betegítő lett volna. A kádárizmus sikermódszere viszont, a szegényes, de biztos zsigeri korrumpálással, egy hamis lát-

szatvilágot tudott teremteni a reménytelenségbe sülyedő alattvalóknak! A magyar nemzet sok történelmi bajjal is együttjáró történelme által felhalmozott töretlen emberi-társadalmi tőkéje fordult október 23-án az önistenítő nyomorult figurák terrorja ellen. S ezért lett a kádárizmus ennek a tőkének tudatos, elszánt pusztítója, még azon az áron is, hogy tudhatták: egy tönkrement közösség feletti uralom nem lehet más, mint folytonos *válságkezelés*. Az is lett! Az általuk okozott bajok állandó orvoslói s az általuk elbutítottak örökös bizalmának kicsalói lettek a politika hivatalos képviselői!

1956 leverése nemcsak a hazai kommunizmus lassú és gyötrelmes végének a kezdete lett, hanem a korábban, minden baja ellenére egészséges magyarországi társadalom önpusztító betegségei súlyosbodásának kezdőpontja is. Ezért lehet azt mondani, hogy 1956 októbere az a „kályha”, ahonnan újra kell/lehet elindulni – de a mai posztkádárista „haladó” és „liberális” hazugságok nélkül! (Neo)liberális és (ál) szociáldemokrata idéetlenkedések nélkül, amelyek eszmeileg a mai Moszkvát jelentik az egyetemes magyarság számára! Tehát a közösségi zsákutcát, amely megöli az egyes emberi élet értelmét is. Megöli, mert az egyéni maximális gazdasági profit uralma új rabszolgaságot teremt, s egy ilyen rendszerben csak etikátlan és közösségi felelősség nélküli gazemberek érezhetik magukat jól, s még a valódi emberi teljesítmények birtokosai is – előbb vagy utóbb – „besavanyodnak”, hiszen hamis emberek és struktúrák kitarítottjaivá vál(hat)nak.

A magyar 1956 nem volt vallásos, nem volt keresztyén felkelés, mégis az istenképűség szabadságharca volt az anyagiság lehúzó hatalmának, véres „tombolása” ellen. A megelevenítő és felemelő tiszta emlékezettel szemben ezért kell ma a nemzeti forradalom mellé álló és azt halálilig vállaló kommunistákat harcba küldeni s maszatolólág „baloldali forradalomról” mesélni. A hóhérok utódai maguk mellé ültetve áldozataikat, örökösöknek hirdetik magukat. De itt nem lehet megbékélés addig, amíg a hóhérok mai örökösei ismét diktálni akarnak – mindenben! Amíg a valójában – gyökereinél fogva – sötét kádárizmus utódai arrogancia helyett nem képesek hálásak lenni az 1990 után kapott nagyvonalú, soha nem igazán kért megbocsátásért! S amíg 2004. december 5-e és az azóta nem egyszer elhangzott: „el lehet menni innen...” című magabiztos pimaszság el nem múlik!

Igaz, 1956 októbere szabadságharcának leverése után innen tömegesen a hazafiaknak kellett elmenniük, s nem a kommunista gazembereknek. (Végre használjuk már az ilyen kifejezéseket magától értetődően, mint a nácizmussal és fasizmussal kapcsolatban!) Az a csőcselék uralom, amely a XX. században – 1919 és 1948 után – 1956-ban harmadszor rendezkedett be Magyarországon, nem érdemel kiemlélet! Nem pedig azért, mert látjuk, a máig élő nyomorúságos következményeket: egy önérdekképviselőre és önvédelemre szinte képtelen népet!

1956 csodálatos önvédelmi harc volt, amely nemzetközi méreteken is leleplezte a becsületes emberek előtt a kommunizmus hazug és embertelen voltát. A nemzetközi „antifaszizmus” zseniális hazugságai, amelyek a nácizmussal „egyenértékű” véres diktatúrát legitimálták, ekkor kezdtek elmúlni az értelmes emberek között. Az európai történelem „hátsó udvarára” degradált régióknak még a ma-

gyarsággal szemben ellenséges népeinek legjobbjai is megértették ezt. Csak Kádár mai örökösei nem akarják ezt megérteni, mert immár egy másik katasztrofális „zsebi” uralomban, az emberellenes, globalista neoliberalizmusban utazva ismét nemzetellenesen nemzetköziskednek!

Ez 1956 tagadása új kiadásban! A magyar népet akkor is a nemzetköziség nevében verték le, s most is azt hirdetve akarják uralmuk alá hajtani – Kádár örökösei. Csak a tankok helyett most médiát és bankokat használnak. De a végeredményt most is a nép szabadságának mondják. Holott csak a saját uralmukról van szó ismét, mint „kacsingatós János bácsi” idején. Így nem lehet közösen ünnepelni 1956-ot! Hiszen a múlt tekintetében s a jelen Oroszországra nézve a KGB-s Putyin is különb emberileg, mint az, amit itthon látunk! Addig, amíg Kádár kétszínű örökösei (a kétszínűség a koalícióra vonatkozik és erkölcsileg is érvényes!) meg nem térnek a nemzeti érdekképviseleti politika természetes és etikus platformjára, addig 1956 csodálatos nemzeti egységes emléke sem egyesíthet! ❧